

לכאורה התקשורת חוזרת למסלולה הרגיל. ניכרת מגמת הליכוד להביא לקריסת הסכמי אוסלו ע"י תביעה מדינית ביטחונית שתוביל להתנגשות עם ערפאת. מה שאומר בפועל - ביטול הסכמי אוסלו, אך איש מהם אינו מסוגל לומר. בני בגין אינו יכול להביא את עצמו להגיד בבירור, שהליכוד בהיותו בשלטון יכבוש מחדש את השטחים, שצה"ל פינה, כולל עזה. למעשה קיבל הליכוד את אוסלו במלואו, אך נוח להאשים את פרס בפגועים שבאו לאחריו, לאחר - ולא כתוצאה מההסכמים. איש אינו מכחיש, שיש התנגדות חזקה להסכמים בקרב ציבור לא קטן של פלשתינים - אך מה ציבור זה מצפה להשיג בעתיד הקרוב או רחוק יותר ע"י סירובו לקבלם אינו ברור. לא ביטול החלטת האו"ם מ-47 ולא שיבת הפליטים עומדים על הפרק. למה שאפשר להגיע באמצעות ההסכמים, זה לכל היותר *modus vivendi*, שיבטיח איזה דו קיום שברירי לעת עתה ויוכל להפך לשלום בעתיד. ערפאת אינו מסוגל למנוע פעילות טרוריסטית פלשתינית ולא חשוב מה הסיבות, כפי שאין בכוחו של הליכוד למנוע קיומם של תאים קיצוניים, שמנסים להגשים את תורתם באמצעים אלימים.

אם יעלה בידי צה"ל להרוס את התשתית הטרוריסטית של החמאס - זאת נראה בעתיד. לא מן הנמנע, שהפרגמטיים (בעלי הממון) במחנה הערבי ילחצו ויתבעו ריסון הקיצונים - לא מאהבת מרדכי אלא מחרדת הפונדמנטליזם האיסלמי. מצדנו התביעה להפרדה נראית אקטואלית - אם כי נדמה לי שהפרדה מעשית היא ברת ביצוע רק בתנאי שלום וגבולות פתוחים. בכל מצב אחר לא תהיה הפרדה אלא הסגר ועוצר.

ואל לנו לשכוח: ערב מלחמת השחרור היינו כ-45% של האוכלוסייה המנדטורית; אך בידינו היו לכל היותר כ-15-10 אחוז של הקרקעות. הערבים לא התחלקו אתנו, אפוא, בשטח המנדט - הם הפסידו למעשה כ-85% של ארצם. לאור כל אלה, לזכות בהסכם שלום והכרה בגבולות הקו הירוק ולמחיאיות כפיים של כל העולם, ע"י "וויתור" על הגדה ועזה, כשלאוכלוסיית פליטים גדולה אין סיכוי לשיבה - זו מציאה, שלפני שנתיים איש לא העז לחלום עליה. לא פלא, שיש מתנגדים במחנה הפלשתיני וכדאי לאוכלי הברזל בימין שלנו לעשות רגע חושבים.